

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 73/2017-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. februára 2017 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti DEBUT, s. r. o., Cintorínska 2, Šamorín, právne zastúpenej JUDr. Ján Florián Gajniak, advokát s. r. o., Šafárikovo námestie 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ján Florián Gajniak, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 92/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti DEBUT, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. októbra 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti DEBUT, s. r. o., Cintorínska 2, Šamorín (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 22C 92/2007 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti vyplynulo najmä, že:

«(...) V predmetnej veci spis. zn. 22C 92/2007, dňa 24.5.2007 podala obchodná spoločnosť DEBUT, s.r.o., Cintorínska 2, 931 01 Šamorín na Okresnom súde Bratislava I, žalobu o úhradu nákladov za revitalizáciu a rekonštrukciu priestorov v relatívne samostatnej časti amfiteátra v Bratislave.

Po podaní žaloby súd postupoval nasledovným spôsobom:

AA/

24.5.2007 Podaná žaloba DEBUT-om/ žalobca

6.7.2007 DEBUT /žalobca podal Návrh na vydanie PO - zákaz scudzenia amfiteátra (ani nepredať ani zameniť). Obava žalobcu sa potvrdila na 100%. Amfiteáter bol „výhodne“ zamenený aj s majetkom žalobcu

19.7.2007 Súd Uznesením zamietol návrh na PO

10.8.2007 Žalobca podal odvolanie proti zamietnutiu návrhu na PO

18.9.2007 Uznesenie súdu aby žalobca doplnil podanie z 24.5.2007

26.9.2007 Súd vyzval žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku

5.10.2007 Žalobca splnil Uznesenia súdu z 18.9.2007

5.10.2007 Žalobca podal žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov

4.12.2007 Súd priznal žalobcovi oslobodenia od súdnych poplatkov

31.3.2008 KS BA Uznesením napadnuté Uznesenie prvostupňového súdu(...) o zamietnutí návrhu na nariadenie PO-potvrdil

8.12.2008 Žalobca doplnil žalobu a upravil petit žaloby(...)

15.3.2010 Súd vyzval žalobcu opraviť vadu z podania 8.12.2009, (správne malo byť 8.12.2008)

10.5.2011 Súd Uznesením pripustil zmeny návrhu v texte petitu

8.10.2012 Uskutočnilo sa 1. Pojednávanie vo veci na OS

Takže od podania žalobného návrhu zbytočné priesťahy v konaní boli do tohto dátumu v rozsahu1689 dní

26.11.2012 Vytýčené 2.Pojednávanie vo veci na OS - bolo odročené na neurčito

27.11.2012 Súd Uznesením zastavuje konanie v jeho časti voči 01

21.12.2012 Vytýčenie pojednávania na 14.2.2013

17.1.2013 Odvolanie žalobcu proti Uzneseniu OS BA I. (...)

31.1.2013 Žalobca predložil OS znalecký posudok

26.6.2013 Žalobca čiastočne späťvzal časť žalobného návrhu

27.11.2014 2. Pojednávanie na OS

13.1.2015 Žalobca doplnil návrh v časti späťvzatia návrhu(...)

20.4.2015 3. Pojednávanie na OS (vypočutý korunný svedok)

29.6.2015 Žalobca predkladá doplnenie dôkazov(...)

13.7.2015 4. Pojednávanie na OS (odročené na 30.7.2015)

30.7.2015 5. Pojednávanie na OS - (vyhlásenie rozsudku)

18.9.2015 Vzhľadom na tak závažné porušenie práva súdom počas dlhého obdobia a pre nedôstojný priebeh súdneho procesu, po bezdôvodných prieťahoch keď súd konanie po viac ako 8 rokoch bez jediného relevantného, nie informatívneho pojednávania a bez riadneho dokazovania v zmysle OSP, vydal dňa 30.7.2015 Rozsudok, ktorým žalobu navrhovateľa zamietol, musel žalobca podať 18.9.2015 Odvolanie na Krajský súd v Bratislave, následne preto podáva aj túto sťažnosť na Ústavný súd SR

Takže od prvého pojednávania vo veci v r. 2012 po posledné pojednávanie v r. 2015, zbytočné prieťahy v konaní boli v rozsahu 964 dní

CELKOVO teda zbytočné prieťahy v tomto konaní sú (1689+964) v rozsahu 2653 dní.»

3. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka poukázala na vyjadrenia odporcov (bod BB) v napadnutom konaní, chronologicky uviedla, ako boli nariadené jednotlivé pojednávania (bod CC), ďalej poukázala na časovú chronológiu neodôvodnených prieťahov (bod II sťažnosti) a dodala, že:

„Z(...) časového priebehu konania pred súdom vyplýva, že od podania žalobného návrhu navrhovateľom, dňa 24.5.2007 až po deň vytýčenia prvého pojednávania vo veci dňa 8.10.2012 uplynulo 1689 dní.

Okresný súd Bratislava I, bol nečinný spolu 2629 dní, počas ktorých síce okresný súd realizoval niekoľko technicko-procesných krokov, a informatívnych pojednávanií o zákonom definovaného dokazovania nevytýčil. Navrhovateľ/sťažovateľ bol tak nútený pre

nepreskúmateľné a nepresné, neurčité zdôvodnenie viacerých Uznesení i Rozsudku súdu odvolať sa na Krajský súd.

Takouto dlhodobou nečinnosťou Okresný súd Bratislava I porušil moje základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, upravené v článku 48, ods. 2, Ústavy SR.“

4. Sťažovateľka napokon konštatuje, že: „Ku dňu vydania rozsudku teda uplynulo 964 dní. (...) Bezdôvodné prieťahy v konaní Okresného súdu Bratislava I podľa jeho jednotlivých krokov je možné charakterizovať tým, že takýmto postupom nebol navrhovateľ súdom chránený vo svojich právach.

Bezdôvodnými viacročnými prieťahmi v konaní v tejto veci, sa žalobca/sťažovateľ dostal do situácie, že jeho odvolanie na Krajský súd Bratislava (ktorý nemá na rozhodnutie zákonom predpísané lehoty), sa stav žalovateľovej/sťažovateľovej právnej neistoty naďalej pretrváva až do dňa meritórneho rozhodnutia, pretože nie je známe, kedy sa Krajský súd Bratislava bude s vecou zaoberať. Sťažovateľ v tejto sťažnosti nenapáda právny názor súdu, sťažuje sa na postupy súdu vyúsťujúce do neodôvodnených prieťahov.“

5. Pokračujúca časť sťažnosti obsahuje „Ústavnoprávne zdôvodnenie sťažnosti“, z ktorej tiež vyplýva, že: «Sťažovateľ vychádzal pri podávaní svojej sťažnosti zo známych judikátov ÚS SR, kde sa uvádza, že „účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Zdôrazňuje sa v nich, že samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby, domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným, zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV.ÚS 221/04). V súčasnosti navrhovateľovi /sťažovateľovi nie je známe aké bude rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave o jeho odvolaní vo veci, takže zákonné možnosti dovolať sa spravodlivosti pre navrhovateľa/sťažovateľa vytvárajú do budúcnosti neznámy čas, kým sa jeho vec právoplatne neuzatvorí. Takže právna neistota sťažovateľa sa bude neznámo ako dlho, predlžovať. (...)

Z jednotlivých nálezov Ústavného súdu SR možno odvodiť, že zákon opodstatnenosť podania sťažnosti účastník konania na bezdôvodné prietahy v konaní podmieňuje využitím všetkých zákonom predpísaných dostupných prostriedkov na domáhanie sa svojho práva. Prvoradým medzi týmito prostriedkami, je podanie sťažnosti navrhovateľa, predsedovi príslušného Okresného súdu, aby tento najskôr zjednal v konaní vo veci nápravu. Až keď zlyhá tento zákonný obranný krok účastníka konania na Okresnom súde, prichádza do úvahy podanie sťažnosti na bezdôvodné prietahy v konaní na ÚS SR. Pri podávaní tejto sťažnosti sťažovateľ nedoložil svoju sťažnosť predsedovi OS Bratislava I § 53, ods. 1 zákona o ústavnom súde nepredpokladá takú situáciu, v akej sa sťažovateľ pred časom ocitol, čo jej z psychologicko-právneho hľadiska strach zo súdnej moci neumožňoval. Sťažovateľ sa domáha toho, aby STRACH, bol v zmysle psychologicko-právnom, uznaný ako dôvod osobitného zreteľa. Dostať strach je právom aprobovaný stav subjektu práva, ktorý je vystavený tlaku z očakávaných nepriaznivých dôsledkov jeho nejakého (hoci zákonného) kroku.

Sťažovateľ je povinný Ústavnému súdu podať vysvetlenie, čoho sa dôvodne obával, čo vyvolávalo jeho strach, podať sťažnosť na prietahy v konaní predsedovi Okresného súdu Bratislava I. Strach zo svojvoľného konania súdu, a nepriaznivých dôsledkov, sa neodvážil zopakovať to, čo už urobil, t.j. že by ďalší sudca toho istého súdu spôsobil sťažovateľovi to isté, už zažitú. Ústavný súd musí vedieť, akým nepriaznivým devastujúcim dôsledkom čelí účastník, ak sa odváži podať sťažnosť na neodôvodnené prietahy v konaní predsedníčke/predsedovi okresného súdu. Áno, strach sťažovateľa premohol. Subjekt práva sa domáha na súde ochrany svojich zákonných práv a miesto toho potom čelí svojvôli súdu.

Zákonodarca uplatnenie tohto opravného prostriedku neformoval ako nejakú možnú tvrdú sankciu proti dotknutému sťažovateľovi. Je však verejne známe, že na Slovensku súdna ochrana tzv. „slabších“ účastníkov konania má vážne nedostatky. Neuplatnenie tohto opravného prostriedku sťažovateľom pred Ústavným súdom, by mu nemalo byť na ťarchu. Strach je imanentnou súčasťou ľudského bytia, ktorý treba v zložitých podmienkach brať do úvahy. Strach je viac ako obava.

Nepodanie sťažnosti predsedovi OS ospravedlňuje sťažovateľ postojmi sudcov na Okresnom súde Bratislava I, ktorí po podaní sťažnosti predsedovi okresného súdu na prietahy v konaní aj tak nepostupovali v zmysle OSP, ale viditeľne dávali sťažovateľovi

najavo svoju nevôľu voči nemu, ktorá sťažovateľovi ako navrhovateľovi, sťažovala jeho pozíciu v konkrétnom konaní. Takže doterajšie sťažnosti na prietahy predsedovi súdu poukazujú na to, že to pre navrhovateľa/sťažovateľa skončili katastrofálne

Vysvetlenie dôvodného strachu spočívalo v tom čo sa potom prejavilo vo viacerých kauzách, ktorých negatívne dôsledky voči navrhovateľovi museli riešiť jednak Krajský súd Bratislava alebo dokonca Najvyšší súd SR. (č.k. 14C/14/2007- príloha 2, aj v konaní č.j. 26 C 11/2001 pred OS BA I, príloha 3, NS SR č.k. 6Cdo 254/2013 - príloha 4). Sťažovateľ sa snažil aby jeho veci na OS BA I, sa diali v zmysle OSP, avšak neuspel ani svojou sťažnosťou ministerke spravodlivosti na súčinné konanie dokonca 3 sudkýň z dvoch súdov proti navrhovateľovi/sťažovateľovi. (príloha 5). O tom, že niečo sťažovateľovi neznáme proti nemu existuje na OS BA I, to nie sú jeho pocity, alebo fantazijné dojmy, pretože viaceré jeho veci na OS BA I, sa bezdôvodne tak v prospech odporcov predlžujú viac rokov.

Nepodať sťažnosť predsedovi OS bolo teda u sťažovateľa ovplyvnené zmiešaninami pocitov strachu a nádeje. Strach zo súdnej moci, že bude konať proti navrhovateľovi/sťažovateľovi, sa prelínal s pocitom nádeje, že tento krát, v takejto jasnej veci súd pri svojich úvahách nebude navrhovateľa/sťažovateľa vnímať ako takého, ktorý proti nemu podal sťažnosť na neodôvodnené prietahy. Táto nádej sťažovateľa sa opierala o to, že v tomto konaní predkladal súdu tzv. „najneprestrietiteľné dôkazy“. Opodstatnenosť sťažovateľových nárokov potvrdil pred súdom aj korunný svedok. Sťažovateľ sa nádejal, že súd v zmysle OSP i rozhodnutí ESLP správne vyhodnotí slabšiu pozíciu navrhovateľa/sťažovateľa proti extrémne politicky silným odporcom 1 a odporcom 2, t. j. samosprávnym zložkám mesta Bratislavy. Nádejal sa, že súd pri úvahách dodrží princíp tzv. „rovnosti zbraní“, kde sa nehladí na silu pozície účastníkov konania v spoločenskom živote. Spory vtedy vyhrávajú nie politická sila, alebo ničím nedoložené verbálne tvrdenia, ale najpresvedčivejšie dôkazy. Takže keď sťažovateľ po dlhých rokoch prietahov začal uvažovať, že by aj podal sťažnosť za prietahy predsedovi Okresného súdu Bratislava I, tak ho súd vo veci prekvapil nejakým svojím krokom. Pritom, ako navrhovateľ/sťažovateľ splnil nejakú výzvu súdu, sa však súd na mnohé mesiace opäť odmlčal a nekonal. Ako sa však ukázalo, sťažovateľ musel aj v tomto konaní čeliť neodôvodnenému postojú súdu proti sťažovateľovi, keď sa súd uznesením z 27.11.2012 úplne neoprávnene snažil zastaviť

konanie vo veci, pre údajnú litispendenciu, čo tiež spôsobilo prieťahy, proti čomu sa musel sťažovateľ 17.1.2013 rozhodne a úspešne odvolať.

Uvádzame to preto, lebo vychádzajúc z judikátov ÚS SR sa dá odvodiť, že nález Ústavného súdu o prieťahoch nie je podmienený alebo viazaný na nariadenie, alebo uskutočnenie pojednávania vo veci a nie je uzatvorená právoplatným rozsudkom.

Sťažovateľ pri nezákonných krokoch odporcov pred súdnym konaním, nemohol uplatniť princíp „vigilantibus iuris“. Situáciu potom v samotnom konaní sťažovateľovi zneprehľadňovali aj procesnoprávne postupy súdu. Preto sa sťažovateľ nazdáva, že tento fakt - nepodanie sťažnosti predsedovi súdu - by mu iba len z časti malo byť pripísané na ťarchu. Ale postup súdu, ktorý nesledoval líniu spravodlivého súdneho konania v zmysle OSP, čo bolo charakterizované aj dlhými časovými odstupmi medzi dátumom nejakého úkonu súdu a dátumom príslušného uznesenia, sťažovateľovi stav jeho právnej neistoty neodstraňoval. (...)

Vychádzame pritom z judikatúry, že Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48, ods. 2 Ústavy, vychádza zo svojej ustálenej judikatúry v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. V tejto súvislosti Ústavný súd pripomína, že základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je príkazom pre všetky štátne orgány na také konanie, ktoré vytvára právnu istotu pre subjekty práva.

Ďalej vychádzame aj z judikatúry Ústavného súdu (IV. US 74/02, III. US 111/02, III. US 142/03/, ďalej NÚS 3.5.2011, č.k. III. ÚS 69/2011-25/ktorá zohľadňuje tri základné kritéria, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu, čo je aj v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva. Na rozdiel od súdu, navrhovateľ v priebehu dlhého času konania si vždy včas splnil výzvy súdu i podával voči nim odvolania v lehotách. Týmto splnil podmienky, na základe ktorých je možné posúdiť opodstatnenosť ochrany jeho Ústavou SR garantovaných práv.

Postup okresného súdu v konaní, sa tak javí ako jednoznačne neprimeraný, takže konanie, ktoré trvá tak neprimerane dlho, dnes už viac ako 7 rokov, pri jeho celostnom časovom rozpätí, podľa názoru sťažovateľa, nie je v súlade s imperatívnym znením čl. 48,

ods. 2, Ústavy SR (obdobne napr. IV. ÚS 173/05, IV. ÚS 251/05 II. ÚS 2/09). Vyše 7 ročné zbytočné prietahy v konaní, nie sú adekvátne času primeranej doby konania v justičnom systéme SR. Priebeh postupu veci na súde dokumentuje, že súd jej nevenoval dostatočnú pozornosť. Ignorovaním elementárnych zákonných ustanovení OSP bez akéhokoľvek dokazovania, si súd vytvoril svojvoľnú platformu na svoju úvahu v napadnutom podľa názoru navrhovateľa/sťažovateľa v nepreskúmateľnom, pritom likvidačnom rozsudku.

Z vyššie popísanej chronológie postupu okresného súdu od 24.5.2007 do 30.7.2015, po ktorom bolo podané odvolanie, vyplýva, že v priebehu konania sa vyskytovali v podstate štyri dlhé obdobia jeho nečinnosti. Na záver sa robili v rýchlom slede 3, nič neriešiace úkony, možno hovoriť iba v titulárne nazvaných pojednávaniach. Najdlhšia nečinnosť súdu bola zaznamenaná 1x keď súd vo veci nekonal viac ako 1000 dní(...)

Aby sa dovŕšila ochrana porušeného základného práva formou primeraného finančného zadostučinenia, od Ústavného súdu v zmysle čl. 127, Ústavy SR požadujeme aj primerané finančné zadostučinenie podľa zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP v sume 20.000.-Eur, pretože k porušeniu nášho práva došlo takým vážnym spôsobom, ktorý si vyžaduje vyšší stupeň ochrany, najskôr odvolanie na Krajský súd Bratislava a teraz Sťažnosť na Ústavný súd SR - a nie iba jednoduchú deklaráciu porušenia základného práva (IV. ÚS 210/04). Vyššie uvedené vyčíslenie nemajetkovej ujmy, ktorej sa domáha žalobca je iba najminimálnejším zobrazením útrap a zlomkom celej ujmy, čím sa preukazuje, že nestarostlivosťou súdu o odstránenie právnej neistoty u žalobcu trvá už skoro 8 rokov.

Takto uplatnenú sumu primeraného finančného zadostučinenia podľa § 50, ods. 3 zákona o Ústavnom súde, zdôvodňujeme tým, že právna neistota, v ktorej sa dlhodobo nachádzame nám spôsobila vážnu materiálnu ujmu. Ujmu, ktorú utrpel sťažovateľ je tak vážna, že požadovaná výška nemajetkovej ujmy aj vzhľadom na publikované údaje v tomto smere, zodpovedá praxi Ústavného súdu SR a máme pocit, že ju sťažovateľ navrhuje zodpovedne.

Materiálnu ujmu zdôvodňujeme tým, že:

Po obdržaní negatívneho rozhodnutia súdu posledný úkon sťažovateľa bolo jeho odvolanie na Krajský súd Bratislava.

Súd vykonal v dlhších časových intervaloch nejaké navrhovateľa/sťažovateľa poškozujúce kroky, a v poslednom úseku časového priebehu kauzy v troch podľa názoru

sťažovateľa zmätočných pojednávaniach v podstate nepochopiteľne sa plne angažoval za verbálne vyjadrenia odporcov. Títo vo svojich stručných vyjadreniach k žalobe žalobcu nezaujali vôbec postoj k žalobe, iba verbálne, bez akýchkoľvek dôkazov žiadali súd aby konanie zastavil. Súd tieto vyjadrenia akceptoval za situácie pri existencii vypočutia korunného svedka, ktorý opodstatnenosť nároku navrhovateľa/sťažovateľa osobne preukázal. Dôkazné bremeno navrhovateľ/sťažovateľ tak podľa jeho názoru perfektne uniesol. Prečo prvostupňový súd toto prehliadal je úplne nepochopiteľné.

Konanie sa podľa názoru sťažovateľa vyznačuje takými vážnymi vadami, takže voči podľa názoru navrhovateľa/sťažovateľa likvidačného Rozsudku prvostupňového súdu bolo potrebné podať odvolanie na Krajský súd Bratislava. Vzniknutá majetková ujma sťažovateľa nielen na právach, ktoré sú predmetom tohto súdneho sporu č.k. 22C 92/2007, ale aj problémy v obnovení do agónie vrhutej jeho podnikateľskej činnosti, sa stali extrémne vážnymi. Preto navrhovateľ v odvolaní uviedol, že Rozsudok prvostupňového súdu považuje za neodôvodnený, nepreskúmateľný a teda predčasný, pretože v spore 22C 92/2007 ide o majetok, t. j. určenie zhodnotenie revitalizácie dotknutej časti amfiteátra. Veľmi vážnou vadou rozsudku je to, že súd bez vykonania dôsledného dokazovania v zmysle OSP, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, z čoho vyvodil nesprávne právne názory, pretože amfiteáter nie vinou navrhovateľa/sťažovateľa už nestojí, pretože po zločinnom zapálení vyhorel a neskôr za súčinnosti odporcu 1 a odporcu 2, bol dokonca nezákonne zbúraný. Takto bol zničený hlavný dôkaz vo veci. (...)

V závere opakujeme, že od podania žaloby do podania sťažnosti na bezdôvodné prietahy v konaní na Ústavný súd SR, uplynulo 2653 dní, t. j. viac ako 7,3 rokov, počas ktorých Okresný súd Bratislava I. v konaní 25C/134/2005, nerealizoval ani jedno relevantné pojednávanie. Vzhľadom k tomu, že súdny spor trvá viac ako 7 rokov po podaní žaloby, existencia firmy navrhovateľa sa dostala do nesmierne zložitých ťažkostí a z toho vyplývajúcich komplikácií, k čomu podstatným spôsobom prispelo zločinné, nielen zapálenie a zhorenie, ale dokonca i totálne, nezákonné zbúranie amfiteátra ovplyvňované odporcami, čo v podstatnej miere sťažuje a komplikuje dokazovanie v predmetnej veci.

Investované finančné prostriedky do majetku odporcov, nám chýbajú v obnovení zničenej podnikateľskej činnosti, ktorá musela byť podľa zákona utlmená, pretože sa firma dostala nielen do prvotnej, ale aj totálnej platobnej neschopnosti.

Sťažovateľ sa domáha aj primeraného zadosťučinenia, pretože je presvedčený, že aj zavinením Okresného súdu Bratislava I, sa jeho majetková ujma vo výške 65.000 Eur nenapravila (ako náhrada škody, ktorú si však sťažovateľ v tejto sťažnosti neuplatňuje) i nemajetková ujma vo výške 20.000 Eur, titulom nemožnosti počas dlhých rokov, domôcť sa vrátenia vynaložených finančných prostriedkov do zhodnotenia majetku odporcu 1 a príslušného podielu od odporcu 2. Preto je navrhovateľ /sťažovateľ toho názoru, že žiadať takú primeranú sumu od vinníka, formou finančného zadosťučinenia, je požiadavkou oprávnenou.

Ak by sme finančné prostriedky, ktorými sme počas nájmu tejto časti amfiteáter zhodnotili majetok mesta, uložili na účet v banke, získali by sme pri minimálnom ročnom úroku 2%-5%, značné finančné prostriedky, dovoľujúce firme navrhovateľa/sťažovateľa obnoviť svoju činnosť.

Pretože súd o našom návrhu konal bez relevantného priebehu pojednávania, vznikla nám majetková ujma nielen na finančných prostriedkoch, ale podľa nášho názoru likvidačným rozsudkom aj totálneho ochromenia podnikateľskej činnosti, čím bol sťažovateľ uvrhnutý prakticky do agónie.

Žiadame, aby nám Ústavný súd priznal aj náhradu trov konania a ďalších nákladov, spojených s uplatňovaním nášho základného práva na Ústavnom súde SR, pretože okresný súd v našej veci riadne nekoná viac rokov a pritom nejde o príliš zložitú vec, takže ich uplatňujem sumou 361,96 Eur /tarifa v zmysle Vyhlášky o úhrade advokátskych služieb/.»

6. Sťažovateľka napokon navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1/ Základné právo obchodnej spoločnosti DEBUT, s.r.o., upravené v čl. 48, ods. 2 Ústavy SR v konaní vedenom pod spis. zn. 22C 92/2007 na Okresnom súde v Bratislave I. porušené bolo

2/ Krajskému súdu Bratislava a prípadne následne Okresnému súdu v Bratislave I. sa prikazuje v konaní vedenom pod spis. zn. 22C/92/2007 aby konali bez zbytočných prietáhov

3/ DEBUT, s.r.o. sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 20.000.- Eur, ktoré je Okresný súd v Bratislave I. povinný zaplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4/ Ústavný súd SR priznáva obchodnej spoločnosti DEBUT, s.r.o. úhradu trov konania sumou 361,96 Eur, ktoré je povinná kancelária Ústavného súdu SR zaplatiť na účet jej právneho zástupcu JUDr. Ján Florián Gajniak, advokát s.r.o(...) do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu. “

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

5. Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 92/2007.

6. Zo samotnej sťažnosti vyplýva, že v napadnutom konaní bol vyhlásený rozsudok na okresnom súde 30. júla 2015, a taktiež z nej vyplýva, že sťažovateľka nevyčerpala ani právne prostriedky, ktoré jej zákon na ochranu jej základných práv a slobôd účinne

poskytuje, nepodala totiž sťažnosť predsedovi okresného súdu na zbytočné prietahy v konaní, „čo jej z psychologicko-právneho hľadiska strach zo súdnej moci neumožňoval“.

7. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Z podania sťažovateľky vyplýva, že napadnuté konanie bolo na okresnom súde skončené 30. júla 2015. Sťažovateľka sa napriek tomu na ústavný súd obrátila so svojou sťažnosťou až podaním z 28. septembra 2015, t. j. v čase, keď porušenie označeného základného práva na súde, ktorý sťažovateľka označila za účastníka konania, už netrvalo a konanie o jej sťažnosti pred ústavným súdom nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (mutatis mutandis I. ÚS 6/03).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, a pretože sťažovateľka sa v predmetnej veci domáhala ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v čase, keď v označenom konaní pred okresným súdom namietané porušenie práva už netrvalo, a teda bola odstránená jej právna neistota, predmetnú ústavnú sťažnosť sťažovateľky bolo treba odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

8. Okrem uvedeného podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde v danej veci skúmal, či sú splnené podmienky na konanie pred ním. V nadväznosti na to ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou vyžaduje, aby v prípadoch sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých je

namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v konaní pred všeobecným súdom, sťažovateľ preukázal aj využitie právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého má právo podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), t. j. podanie sťažnosti na prietahy v konaní predsedovi prvostupňového súdu.

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 34/98, I. ÚS 16/99, I. ÚS 21/99), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky podľa zákona o štátnej správe súdov v spojení so zákonom o súdoch a sudcoch, alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa názoru ústavného súdu sa podanie sťažnosti na prietahy v konaní podľa § 62 zákona o súdoch zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prietáhov (napr. IV. ÚS 153/03). Účinnosť takeého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietáhov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 1 citovaného zákona].

Keďže zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu vyplýva, že sťažovateľka, ktorá je kvalifikovane právne zastúpená a ktorej už v minulosti bola odmietnutá sťažnosť pre neprípustnosť pre nevyužitie prostriedkov právnej nápravy v napadnutom konaní (II. ÚS 256/2012), sťažnosť na prietahy v konaní nepodala, ústavný súd, opierajúc sa o svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 44/03, II. ÚS 7/04, II. ÚS 107/04), dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti prípadu niet dôvodu predpokladať, že by využitie sťažnosti podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch neumožnilo účinnú ochranu základného práva

sťažovateľky priznaného jej podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde bolo potrebné jej sťažnosť odmietnuť aj z dôvodu neprípustnosti.

Pokiaľ sťažovateľka (ktorá je inak právnickou osobou) tvrdí, že sťažnosť predsedovi súdu nepodala preto, že jej to „z psychologicko-právneho hľadiska strach zo súdnej moci neumožňoval“, ústavný súd tento dôvod nemohol považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde, keďže bez preukázania nespochybniteľných a reálnych dôvodov a dôkazov pripustenie situácie, že uplatnenie práv prostredníctvom orgánov súdnej moci v demokratickej spoločnosti môže vyvolať strach v oprávnených, je neakceptovateľné. V danom prípade sťažovateľka v uvedenom smere také dôkazy neuviedla.

9. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

10. Ústavný súd nad rámec uvádza, že pokiaľ by v budúcnosti v postupe okresného súdu (po prípadnom vrátení veci odvolacím súdom prvostupňovému súdu na ďalšie konanie) dochádzalo k priedňom v konaní, sťažovateľke nič nebráni v tom, aby opätovne podala kvalifikovanú sťažnosť pre porušenie základných práv a slobôd podľa čl. 127 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. februára 2017